

תת"ע 9642/10/17 - מדינת ישראל נגד רחמים אושרת

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9642-10-17 מדינת ישראל נ' רחמים אושרת
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עוז

המאשימה

נגד

רחמים אושרת
ע"י ב"כ עו"ד ערד

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 29.3.17, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וביום 28.1.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידה רס"ר טל אהרונוב, עורכת הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והוגשה הנחית מדובר תעבורה 14-27, שסומנה נ/1.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 29.3.17, בסמוך לשעה 08:10, נהגה הנאשמת ברכב בנתיב הימני בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעה לק"מ 9, נצפתה על ידי עדת התביעה, שנהגה בניידת משטרה בשול ימין, כאשר היא אוחזת טלפון נייד בידה השמאלית, בצמוד לאוזן שמאל ושפתיה נעות. העדה התקדמה מעט והבחינה בעבירה שוב, דרך השמשה הקדמית ובשלב זה, הבחינה בה הנאשמת ושמטה את הטלפון מידה. העדה ציינה כי במקום היה עומס תנועה שגרתי, אך רכב הנאשמת היה בתנועה.

העדה כרזה לנאשמת לעצור את הרכב ורשמה מפיה את הדברים הבאים: "דיברתי עם אבא שלי הוא לא מרגיש טוב. את מכירה שוטר בשם כפיר ממרחב איילון? את חיה בסרט".

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור ובמהלך הנסיעה, קיבלה שיחה בטלפון הנייד וכיוון שאביה היה חולה, הניחה את הטלפון הנייד בדיבורית. עוד טענה הנאשמת, כי בדרך כלל, היא לא עם טלפון, כיוון שיש לה מערכת מולטימדיה ברכב. הנאשמת אישרה את תגובתה לעבירה, כפי שנרשמה בדו"ח, למעט הטענה כי העדה "חיה בסרט".

לשאלת בית המשפט למה התכוונה כאשר העידה שהיא בדרך כלל לא עם טלפון, השיבה הנאשמת: **"שאני לא מדברת בנהיגה בטלפון. היה לי שיחה דחופה בקשר לאבא שלי, הוא היה במצב לא טוב, לכן הנחתי את הטלפון בדיבורית"** - ראה עמוד 6 לפרוטוקול, שורות 17-19.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. למעשה, אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשמת אחזה בטלפון נייד, במהלך הנהיגה, כעולה מעדות הנאשמת עצמה ואין כל הבדל, אם רק אחזה בו כדי להניחו בדיבורית, כפי שטענה, או אחזה בו ושוחחה, כפי שטענה העדה.
2. בעפ"ת 34806-04-10 **פיירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש"**. בעפ"ת 5675/08 **סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוזח ביד שמאל טלפון: **"די בכך כדי להרשיע המערער"**. בעפ"ת 6936-04-13 **מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט סעב: **"מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהגה בעבירה לפי תקנה זו"**.
3. לפיכך, אין כל צורך לדון בטענות הסנגור, לגבי אי מילוי הקבוע ב-1/נ, שכן, כאמור לעיל, הנאשמת הודתה בפה מלא כי אחזה טלפון נייד בידה וכן, הודתה כי עצרה את רכבה רק לאחר שהעדה כרזה לה לעצור - עמוד 6 לפרוטוקול, שורות 1-2 ומכאן, כי אין מחלוקת גם לגבי כך שהרכב היה בתנועה, במועד העבירה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה כמיוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ח, 04 מרץ 2018, במעמד הצדדים